

LUKAJDA A MASOPUST

Žil, byl na kraji vesnice Lukavec v jednom hezkém malém domku tatínek Václav s dvěma dětmi, sedmiletou Barunkou a pětiletým Kubíčkem. Jejich maminka zemřela před pár lety při autonehodě, tak zůstal otec na děti sám. Rád by jim našel maminku, ale protože hodně pracoval a ve volném čase se věnoval dětem, neměl na seznamování čas.

Jednou v zimě s nimi vyrazil do lesa. Chtěl nasbírat nějaké dříví do krbu a děti by si mohly postavit sněhuláka. Jak si usmyslel, tak udělal. Děti se radovaly, že je sníh a udělají sněhuláka hodně velkého.

Jak vkročili do lesa, tatínek začal sbírat větve na podpal a děti se vrhly do sněhu. Koulely a koulely, až měly první velkou kouli na sněhulákovu základnu. Práce jim šla hezky od ruky a rychle v lese vyrostl sněhulák. Kde však vzít uhlí nebo aspoň kamínky na oči a knoflíky? Děti se dovolily tatínka, zda mohou jít trochu hlouběji a hledat tmavé kamínky. Tatínek jim to povolil, ale dodal: „Barunko, ty jsi už rozumná, podívej se, tady je cesta a tu musíš vždycky z lesa vidět. Nechodte tak daleko, abyste na cestu nedohlédly.“

Děti slíbily, že se budou držet kolem cesty a rozběhly se do lesa.

„Jé, támhle je tmavý kamínek“, zvolal Kubík. „A támhle je větší a tmavší“, volala Barunka. Děti běhaly po lese a na cestu si ani nevzpomněly.

Najednou se začalo šepít. Barunka zavelela, že je čas se vrátit, cestu však neviděla. Volaly tatínka, ale ozvěnou jim bylo jen praskání větví ve větru. Kubíček začal popotahovat. Vtom uviděla Barunka mezi stromy světlo a ucítila kouř. Šly blíž a před očima jim vyrostla malebná chaloupka uprostřed lesa.

Barunka nesměle zaklepala. Dveře je otevřely a...

Co to děti nevidí? Ve dveřích stojí jejich známá hodná čarodějnice Lukajda. Děti se šťastně rozesmály: „Jé, my tě známe, ty jsi Lukajda a přinesla jsi nám dárky na Čarodějnice a výstavu Byšiček! My tě máme rády!“ A vylíčily Lukajdě, že se ztratily a požádaly ji o pomoc.

Lukajda je pozvala dál, udělala jim bylinkový čaj s lesním medem a dala krajíc domácího chleba s malinovou marmeládou. Svlékla jim promáčené boty a šaty, zabalila je do huňaté deky a posadila ke kamnům. Začala se děti vyptávat, odkud jsou a jak by se mohly spojit s rodiči. Barunka vyndala z kapsy mobilní telefon, ale jak byla venku zima a mokro, byl vybitý. „To nevadí“, řekla Lukajda. „Mám tu vlastní elektřinu, tak mobil nabijeme a zavoláme tatínkovi.“

V chaloupce bylo tak teplo, útulno, že děti z vyčerpání a prožitého strachu usnuly. Když se probudily, byla už hluboká tma. Mobil ale ukazoval, že je plně nabitý. Barunka vyhledala tatínkovo číslo a Lukajda mu zavolala.

„Dobrý den, pane Václave, tady čarodějnice Lukajda. Nebojte se o děti, trochu zabloudily, jsou u mě v chaloupce, usušila jsem je a nakrmila. Přivedu vám je na cestu z lesa na konci Lukavce směrem na Hořice. Budeme tam za 20 minut.“

Tatínek si oddychl, měl veliký strach a už chtěl volat policii a vyhlásit pátrání. Šel k cestě z lesa a za chvíli dorazily šťastné děti s Lukajdou. Tatínek Václav Lukajdě pěkně poděkoval a z vděčnosti jí políbil ruku. Lukajda se červenala, klopila oči, ale koutkem oka se přece jen po Václavovi koukala. Přišel jí tak krásný! Zalitovala, že má podobu čarodějnice.

Děti hopkaly kolem, štěbetaly svá dobrodružství a Lukajdě daly obě pěknou pusku. A Václav dodal: „Milá Lukajdo, jsem vám nesmírně zavázán. A je krásné, jak vás mají děti rády. Bude mi ctí pozvat vás na masopust do Lukavce. Udělalo by mně velkou radost, kdybyste přišla.“

„Ano, ano“, volaly děti, „my chceme jít s Lukajdou na masopust!“

Lukajda byla potěšena a účast přislíbila.

Den před masopustem dostala Lukajda strach, zda pan Václav na pozvání nezapomněl. A třeba ani Barunka a Kubíček o přítomnost čarodějnice nestojí. Trápila se, přemýšlela, nevěděla, jakou masku si má připravit. Nakonec usoudila, že čarodějnice je sama o sobě maska, kterou nosí už více jak 200 let. Proto se rozhodla, že jinou masku nepotřebuje. Vyndala ze skříně sváteční sukni a jupku a se sevřeným srdíčkem vyrazila. V uzlíčku nesla pro děti drobný dárek – omalovánky s její podobiznou na masopustu.

Když dorazila na stanoviště u Obecního domu, bylo tam už hodně namaskovaných dospělých i dětí, dokonce i kůň s vyzdobeným povozem. Vedle stál zelený vodník a tak krásně hrál na housle. Lukajda nevěděla, na co se má dřív dívat. Najednou k ní přiběhly Barunka a Kubíček, chytly ji za ruce a vesele se s ní zatočily. Za nimi stál tatínek Václav a laskavým pohledem se díval na Lukajdu.

„Vítám vás, milá Lukajdo, jsem moc rád, že jste přijala mé pozvání“, řekl a usmál se. Lukajda si všimla, že má krásné sametově hnědé oči, které se na ni tak laskavě dívají. Sklopila oči, chytla za ruce děti a zase se s nimi radostně zatočila. Václav mezitím Lukajdě přinesl masopustní kobližky a malého frťana pálenky. Lukajda s velkými díky, ale i rozpaky pohoštění přijala. Vždyť dosud jí nikdo z lidí nic nenabídl!

Ale to už se masopustní vozík tažený koníkem rozjel a za ním vesele tancoval a poskakoval za doprovodu lukavecké kapely zbytek průvodu. Děti si vylezly na vůz a všechny chtěly, aby Lukajda jela s nimi. Sedla si tedy úplně dozadu, odkud měla výhled na celý průvod.

Průvod jel nejprve k Obecnímu úřadu, kde místostarosta předal krásné cikánce klíč od obce a povolil radovánky, reje a tance. Pak se průvod ubíral dům od domu a vždy všichni dostali od hospodyně občerstvení. Na každé zastávce si s paní domu zatancoval medvěd. Také ostatní masky tancovaly a zpívaly. A pan Václav dvakrát vyzval k tanci Lukajdu. Jak ta se červenala! Byla ale šťastná, že je zase mezi „svými“ Lukaváky.

Průvod dorazil k místnímu hřišti, kde byla „popravena“ kobyla a masky sehrály další legrační scénky. Kdo chtěl, dostal na závěr vynikající tlačenu a jitrnice.

Den rychle uběhl, nastal večer a čas vrátit se domů. Lukajda se rozloučila s dětmi, Barunka a Kubíček jí vlepily pěknou pusku. Když už byla na odchodu, přiběhl pan Václav, hezky jí poděkoval, že s nimi strávila masopust a zase jí políbil ruku. Lukajda byla tak šťastná, že to ani vypovědět nejde. Pořád myslela na Kubíčka s Barunkou a na hnědé oči pana Václava. Na ruce ji hřál jeho polibek a celou cestu domů si prozpěvovala: „Masopust držíme, nic se nevadíme, pospolu, pospolu....“

Doma únavou padla a hned usnula. Zdály se jí krásné sny o dětech a Václavovi. Kdoví, kdy je zase uvidí.

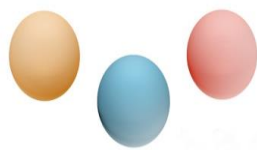
LUKAJDA A VELIKONOCE

Lukajdina malovaná vajíčka
přilákala zvědavého zajíčka.
Pomlázku měl z proutí spletenou,
mašličkami hojně zdobenou.
Vyšlehal Lukajdu maličko,
dostal za to hezké vajíčko.

Domů běží zajíček,
na zádech má košíček,
v něm barevná vajíčka,
které snesla slepička.
Lukajda je nabarvila,
pro zajíčka připravila.

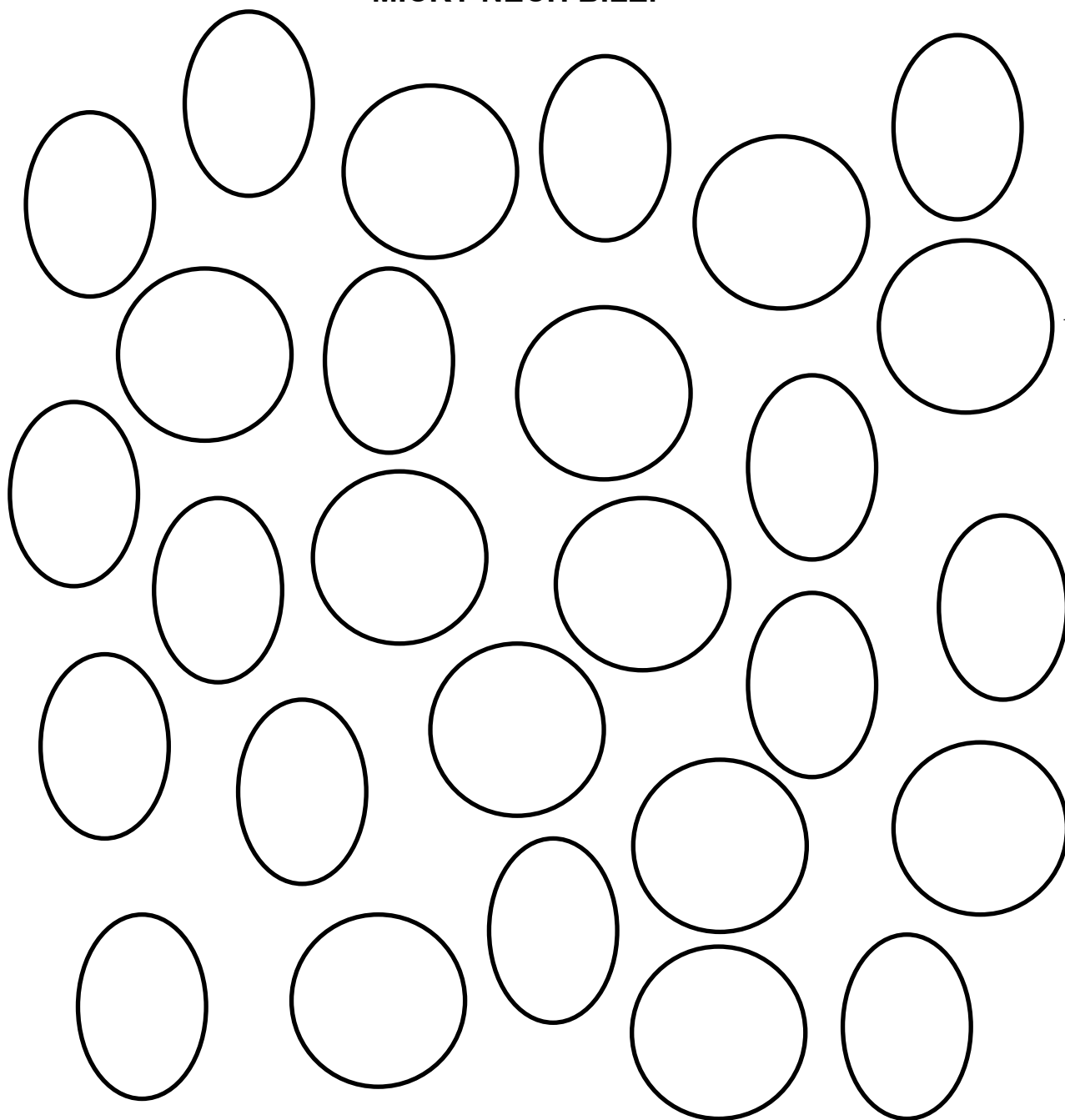
Cestou zajíček všem praví,
že jim přeje štěstí, zdraví.

LUKAJDA CHYSTALA NA VELIKONOCE MALOVANÁ VAJÍČKA. PŘES NOC JE DALA DO KOŠÍKU, ALE ZAKUTÁLELY SE MEZI NĚ MALÉ MÍČKY. POMOZ LUKAJDĚ ROZTRÝDIT MÍČKY A VAJÍČKA.

**KAŽDÉ VAJÍČKO, KTERÉ NAJDEŠ, VYMALUJ BAREVNĚ,
MÍČKY NECH BÍLÉ.**

LUKAJDA ZDOBÍ VAJÍČKA. ZKUS I TY JEDNO VYMALOVAT.
**FIXOU NEBO TUŽKOU OBTÁHNI TEČKAMI VYZNAČENÉ
OBRYSY A PASTELKOU JE VYBARVI.**

